

העבודה היא כל חייו

אני ידעתי תמיד שהפמיניסטיות, עם השטיות שלהן על שיוויון, ימררו לנו, הנשים, את החיים. קודם כל היה ברור שגברים עובדים ונשים מתפנקות להן בבית. אף אחד לא ציפץ וכל הצדדים היו מבסוטים. עד שהגיעו אלה עם החזיות השרופות, והכריזו שצריך שיוויון. מאז הנשים עובדות כמו המורות, והגברים, שקודם אהבו נשים עדינות ומפונקות ושברירות, התחילו להתאהב רק בנשים עובדות. גועל-נפש.

הנה, למשל, האופנאי **איב דהמרדיקס**, שבא ממשפחת אצולה צרפתית, ושפגש שם רק נשים יפות שכל תפקידן היה לטפח את עצמן. הוא עלה ארצה ופתח לעצמו מיתפרה, או זמן קצר הוא התחיל לצאת עם כמה מהכחורות הכי יפות בארץ, דוגמניות, נשות-חברה ועוד מיני נשים, שלא צריכות לקום ב-7 בבוקר כדי לצאת לעבודה. כך הוא כילה כמה שנים, אבל כשהגיע היום שבו כל בחור יהודי הגון צריך להתחתן, הוא בחר רווקא בדליה לוי, שעברה כתופרת במיתפרה שלו. היא אהבה אותו והוא אהב אותה, והם גם העריכו אחד את השני. אבל זמן קצר אחרי החתונה החליטה רליה שאולי היא יכולה להפסיק לעבוד בתור תופרת

ריקה זראי פירות לארוחת-בוקר

ולתעסק ברפואה טיבעונית. תוך כדי אכילת חסה הכיר בחורה צעירה, גרמניה קאתולית, ובגללה התגרש מאשתו יעל. היום הם גרים בכפר קטן ליד קלן, הוא מגדל כל מיני ירקות וצמחי-מרפא. את המוסיקה הוא עוב לגמרי, ועכשיו מסתבר שיש לו רצון עז לעזוב עוד משהו. יוחנן הוא אחד האנשים היחידים שפנו אל שגרירות ישראל בגרמניה וביקש לבטל את אזרחותו הישראלית. אנשי השגרירות, שנדהמו מהבקשה, שאלו אותו אם זה בגלל מסי-הנסיעות שהישראלים נדרשים לשלם בצאתם מהארץ. אבל יוחנן זראי לא הבין ככלל על מה מדובר. הוא לא היה כאן שנים.

ומכאן יוחנן זראי. אחרי גירושו מריקה הוא חזר ארצה, עבד קצת, הלחין קצת אבל מעולם לא זכה בפירסום ובהצלחה שלפי דעתו היה ראוי לה. הוא נשא לאשה את **יעל גלביץ**, בתו של מי שהיה ראשי-הטקס במישר-החוף. הם חיו כאן, ואחרי-כך עזבו את הארץ לטובת קלן שבגרמניה. גם שם עבר הזמן, ואף אחד לא גילה אותו באופן מיוחד. יוחנן פירנס את אשתו מעבודתו במוסד לילדי-הלדימוד, חסרי-גפיים. יוחנן המציא כלים מוסיקליים, שגם חסרי-גפיים יכולים לנגן עליהם, וזכה בהערכה רבה. כבר חשבו שהנה הוא מצא את עצמו, אבל בדיוק אז החליט גם יוחנן זראי לחזור אל הטבע

סיפורו של גילגול

הסיפור הזה התחיל כמו הרבה מאוד סיפורים אחרים. בחור צעיר ומוכשר נשא אשה צעירה יפה ומוכשרת. היה ברור לשניהם שקודם-כל צריך לעשות הכל כדי לפתח את הקאריירה של הבעל, והבעל רצה לפתח קאריירה רווקא בפאריס.

ככה הגיעו ריקה זראי ויוחנן זראי לפאריס. שני אנשים צעירים, מוכשרים ובלתי-ידועים. יוחנן היה מלא תיקנות להצלחה, וריקה רק רצתה לשיר קצת כדי לעזור בפרנסה. רווקא כשהצלחה התחילה להאיר פנים לריקה, התייאש יוחנן והחליט לחזור ארצה. הוא חזר, והיא המשיכה לטפס בסולם-ההצלחה. עוד תקליט ועוד תקליט ועוד הופעה, והמון מעריצים. במשך הזמן התאהבה ב**דאן פייר מאנייה**, שהיה המנהל האמנותי של תקליט טיה, ועברה לגור איתו. כל חודש מכרה ריקה יותר ויותר תקליטים, וכל חודש קיבלה יותר ויותר מיכתיבי-מעריצים. כשנדהמה היה שהגיעה לשיא הפופולאריות שלה בצרפת ולשיא הצלחתה, היא נפצעה קשה מאוד בתאונת דרכים, והרופאים אמרו שאין לה סיכוי להחיים.

מתוך היואש הזה צמחה הקריירה השנייה של ריקה, והגיעה לממדים מדהימים. כשאמרו לה הרופאים שתישאר משותקת, היא פנתה לרופאים טיבעוניים, ובעזרתם קמה על הרגליים וחזרה לעבודה ולהופעות ולחיים נורמליים.

בין ההופעות וההקלטות מצאה זמן לכתוב ספר בשם הרפואה הטיבעית שלי שנמכר עד היום במיליון וחצי עותקים ותורגם לשמונה שפות. ריקה הפכה בעלת-סמכה בענייני רפואה טיבעית, והיא מרצה מבוקשת מאוד בתוכניות טלוויזיה ורדיו ובהרצאות לפני קהל. בתה היחידה, **יעל**, שגמרה לימודיה באוניברסיטה, נישאה ואף זכתה אותה בנכדה ראשונה, ועשתה אותה לסבתא זוהרת מאוד. עד כאן ריקה.

אם - ובת

את **גאולה נוני** היפה, בעלת גומות-החן המשגועות, איבדנו כבר מזמן לטובת וינה. אחרי החיים הסוערים שהיא ניהלה בארצנו, כולל הצגות, סרטים, רומאנים, נישואין וטרגרדיה אישית, היא נישאה לאיש-עסקים גרמני בשם **היינץ לידר** ונסעה איתו לארצו. שם היא

גאולה נוני והיינץ לידר מבקרת

שרון ואמה דנית

מנהלת כבר שנים רבות חיים סולידיים בתור פראו לידר, ואמא של שרון, ומורה בבית-ספר לדראמה בווינה.

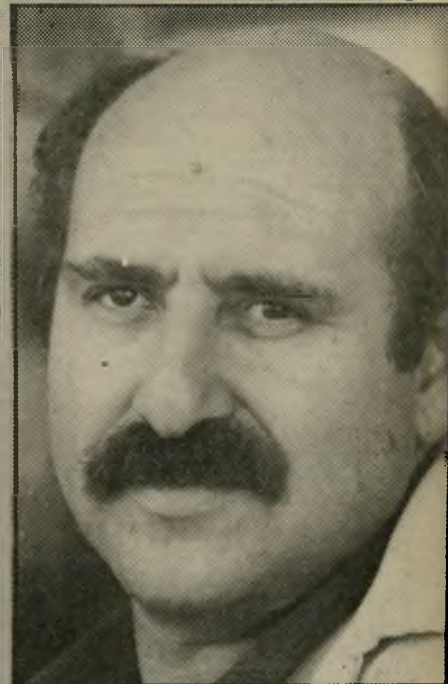
לעיתים רחוקות היתה גאולה מגיעה ארצה, ואז היו מתאספים כל ידידיה ואוהביה ועושים לה מסיבה ונותנים לה בוחסה של אהבה שהיתה מספיקה לה עד לביקור הבא.

אבל בזמן האחרון התחילו אנשים לשים לב לכך שגאולה מגיעה ארצה לעיתים יותר קרובות מאשר בעבר. מייד התחילו, כמובן, הליחשושים, ואף נשלח נציג של הסקרנים לברר את סיבת ביקורה התכופים. כך נודע מה שאולי גאולה לא רצתה שיוודע: שהבת שרון בת ה-17 מתחנכת בארץ במוסד דתי.

הבת האמא איבדנו לטובת האוסטרים. את אהבת הרוחנו בחורה, אבל אולי בסוף נאבד אותה לטובת ירושלים או בני-ברק, אלוהים ישמור.

דירה מקוללת

כל הצרות הן בגלל הדירה. עכשיו זה ברור. סוף-סוף, כשהגיעו **אבי ואביבה גרנות** לתל-אביב הם החליטו לפתוח רף חדש בחייהם. אבל למולם הרע דירת ארבעת החדרים

אבי גרנות זר פרחים

כנדים שהוא שקע בהם. בדירה האמורה, ברחוב בראלי 10 קומה 7, בשיכון למד, חי תנו סל גולדמן, **איהן**, עם איתנו **אירית**. הם גרו שם, אבל לפעמים היו נוסעים לבקר את ההורים של הבעל בווינה שלהם בפריז-שמריהו. שם, בגן הווילה היפה, הכירה אירית את הגנן של מייספת גולדמן, והתאהבה בו נואשות. היא עזבה את הבעל ואת הדירה בשיכון למד ועברה אל הגנן ומאחר יותר התחתנה איתו. מרוב צער עזב גם איהן את הדירה ונתן אותה למתווך. **כרי** שיכיר אותה.

רק עכשיו, אחרי כל הצרות שקרו למיטיב-סאת זרנות, נזכרו השכנים שהדירה הזאת היא דירה בעלת מוליבידן, ויש להם הרגשה שאולי היה צריך לספר את זה למישהו גרנות לפני שהם שכרו את הדירה.

השכנים מרגישים כלי-כף אימים, עד שאינם מביעים ועדי-הבית נשלח לאסוף כסף לפרחים. ויחד עם חזר הגדול הגיעו שני נציגות-בית לבקר את אבי גרנות, השיכב בבית-החולים. אחרי נסיון ההתאבדות.

איב דהמרדיקס ודולי אלקובי לא רוצה לעבוד

אצל בעלה, ולהקריש קצת מזמנה לפינוקים. זה לא מה שמרדיקס הצעיר רצה, ועל הרקע הזה, מספרים לי ידידי, נגמרו הנישואין. תהליכי-הגט נמשכים כבר זה שנה, ואיב דה-מרדיקס התחיל לשוב לחייה-החברה של תל-אביב, שכידוע הולכים טוב רק בשניים. שוב התחיל להראות עם בחורות יפות שאין להן מישרה קבועה, אבל בכל פעם עם אחת אחרת. אני מניחה שתנאי-הקבלה אצל איב כללו שאלון, ובו צריך לציין מקום-עבודה ושעות-עבודה.

האחרונה בחייו, שאיתה הוא נראה השבוע, הצליחה מאוד בשאלון שלו. שמה **דולי אלקובי**, והיא קמה כל בוקר בשבע כדי להגיע לעבודה שלה, שאינה אלא ניהול המכירות של הארון דה-מרדיקס.

בינתיים נודע לי שמלבד נשים עובדות בחייו רוצה איב גם להצליח בעבודה שלו, ומסיבה זו הוא החליט לעזוב אותנו לטובת אמריקה, ששם, כידוע, עובדים קשה בשביל כל דולר.

הרוזני, הרוסיה

והאהבה

כדי שלא תגידו שאני כותבת בדרך-כלל על קבוצה מצומצמת של יפים ויפות, הנה הצגתי ככורה של בעל בית-הקפה פילץ. **אברהם מולר**.

אלה ביניכם הבאים לשתות קפוצ'ינו בפילץ כבר מכירים אותו ויודעים את תולדות-חייו, אבל למי שטרם ידעו את הקפוצ'ינו של פילץ, הנה הקוריקולום-יוטה שלו בקצרה: בו 40.